

Hồi Thứ Ba Mười Bốn

CÙNG MƯU ĐẠI KẾ

Đinh Hạo cúi người nói:

– Lão ca quá lời, há dám dùng hai chữ sai bảo, khiến tiểu đệ hổ thẹn biết mấy.

– Nếu chẳng được tiểu đệ có nghĩa khí hơn người thì cả đời này ta e rằng chẳng được tái gặp trời đất, đừng nói tri ân báo đức, chúng ta cứ tận lực tương giúp thôi.

– Trước mắt tiểu đệ muốn tìm kiếm ba người!

– Ba người nào?

– Người thứ nhất là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, kế đó là Trường Bạch Nhất Kiêu, và Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi.

– A! Đều là những nhân vật nổi tiếng, nhưng ta đã cách biệt giang hồ những mười năm lạnh lẽo, bây giờ cần phải có chút ít thời giờ chuẩn bị mới làm nên việc.

– Nghe đồn đại Vân Long Tam Hiện có thể ẩn tàng tại Vọng Nguyệt Bảo...

Toàn Tri Tử trầm tư một hồi nói:

– Theo sự hiểu biết của ta trước kia Vân Long Tam Hiện là đệ tử của Ẩn danh lão nhân..

– Ẩn danh lão nhân?

– Không sai, ông này là nhân vật lừng danh tiền bối đời trước, sinh hoạt ẩn cư rất ít hiện thân ra giang hồ, cho nên ít người biết đến lão, ông này có tất cả hai truyền nhân, một là Vân Long Tam Hiện đã xuất giang hồ lão luyện, còn tên kia thì ẩn cư chẳng rõ lai lịch.

– A! Lão ca thật không hổ thẹn với cái danh Toàn Tri Tử còn Ẩn danh lão nhân ẩn cư ở đâu?

– Tuyết phong sơn!

– Ở tại Tương cảnh?

– Đúng vậy nếu lão còn tại thế ít nhất phải có cả trăm tuổi.

– Có khi nào Vân Long Tam Hiện trở về Tuyết phong sơn không?

Kha Nhất Nghiêu ngắt lời nói:

– Không bao giờ vậy!

Đình Hạo ngạc nhiên nói:

– Sao lão ca biết vậy?

Kha Nhất Nghiêu dừng một hồi nói:

– Ta từng đến viếng Tuyết phong sơn, Ẩn danh lão nhân đã tạ thế, chỗ ẩn cư của lão ngoại trừ một ngôi mộ ngoài ra không còn gì cả, đồng thời Vân Long Tam Hiện tham vọng cực lớn, quyết không thể cam lòng ở lại nơi đây được.

– Thế thì chỉ hướng vào Vọng Nguyệt Bảo tìm kiếm.

Toàn Tri Tử nói:

– Hắc không phải tổng quản của Tề Vân Trang sao?

– Không sai, nhưng hắc đã phản lại Nam trang Tề Vân Trang cũng đang tìm kiếm hắc.

– Lý do gì?

– Chẳng biết được!

– Có phải phản Nam trang đầu Vọng Nguyệt Bảo không?

– Có thể vậy.

– Việc này phải vào Vọng Nguyệt Bảo thăm dò một phen mới biết được.

Đình Hạo trầm giọng nói:

– Chúng ta không ai được công khai lộ mặt, ai lén vào được Bắc bảo?

Toàn Tri Tử trầm tĩnh nói:

– Ta có thể vào được.

Bỗng nhiên một âm thanh vang lại:

– Người không thể vào được!

Đình Hạo và Kha Nhất Nghiêu đồng thời giật mình, không ai ngờ được có người ẩn phục kế bên.

Cặp mắt sáng quắc của Đình Hạo lướt nhanh xung quanh, hy vọng tìm ra được vị trí ẩn phục của đối phương trời sáng choang thế này mà để đối phương lọt vào quả thật thân pháp của người này không thể tưởng tượng được.

– Chỉ nghe Toàn Tri Tử cười khanh khách nói:

– Tánh ăn trộm không bỏ, người vào có đảm bảo không?

Đình Hạo lập tức vui theo nói:

– Có phải Thọ Dao Phong lão ca ca không?

– Há há há.

Một bóng người từ trong góc viện đen tối nhảy ra, không ai xa lạ chính là lão

ăn trộm Thọ Dao Phong, lão đến đây và ẩn núp vào trong viện lúc nào không ai biết cả, quả thật lạ lùng.

Đình Hạo kinh ngạc hỏi:

– Lão ca ca vào đây hồi nào?

Thọ Dao Phong cười khanh khách nói:

– Phật dạy bất khả thuyết vậy.

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

– Đây là nghề của lão, không chui vào huyết thì cũng xuyên qua tường đúng là bất khả thuyết vậy.

Tất cả cười ầm lên, Thọ Dao Phong nhướng mày trợn mắt nói:

– Chớ nói nhiều lời, một câu nói sơ xuất bị chôn sống mười năm chưa đủ sao?

Đình Hạo ngại họ làm ầm lên mất cả hòa khí, vội đứng dậy cản lại nói:

– Lão ca ca mời ngồi, để tiểu đệ giới thiệu vị Kha...

Thọ Dao Phong vừa ngồi xuống vừa nói:

– Miễn giới thiệu, ta biết hắc là quản gia của người, một tên lão bất tử đồng chí hướng cũng là huynh đệ với người cả.

Kha Nhất Nghiêu đứng lên nói:

– Để ta đi lấy thêm chén đưa.

Thọ Dao Phong lắc đầu nói:

– Miễn phiền huynh làm gì, ta hiện dùng năm ngón, còn ăn uống thì ta đã chuẩn bị sẵn.

Nói xong lão giở bầu rượu ra từ dây lưng và lấy từ trong túi áo ra một bọc thức ăn bày trên bàn toàn những đồ nhắm ngon lành, tự ăn tự uống một cách thích thú khả ái.

Mọi người ăn uống xong, Kha Nhất Nghiêu cất bối những chén đưa có thừa ra để lúc tiểu nhị vào dọn dẹp không phát hiện được bọn Đình Hạo.

Thọ Dao Phong nghiêm túc nói:

– Các người chờ ta ở đây vài hôm, để mình lão ăn trộm đến Vọng Nguyệt Bảo thăm dò một phen xem sao.

Toàn Tri Tử gật đầu nói:

– Đây là nghề nghiệp của người, chính người vào đó hay nhất nhưng phải cẩn thận đấy.

Thọ Dao Phong mỉm cười nói:

– Điều này người khỏi lo!

Đình Hạo cảm xúc nói:

- Thế thì làm phiền lão ca vậy.
- Chớ nói lời khách sáo, cái gì mà phiền hay không phiền?
- Lão ca ca có rành tình hình trong Vọng Nguyệt Bảo không?
- Chẳng lẽ người rành?
- Biết được chút ít.
- Thế thì nói sơ cho ta biết, có thể tránh đi được chút ít phiền phức.

Đình Hạo bèn tả tỉ mỉ tình huống nội ngoại Bắc bảo cho lão nghe, nhất là các cửa ngõ ra vào trong Bắc bảo còn đối với sự canh phòng thì hẳn chịu thua.

Thọ Dao Phong nghe thuật xong bèn nói:

- Những chi tiết này cũng khá lắm rồi.

Bổng Đình Hạo nói:

- Chuyển đi này lão ca ca phải đặc biệt đề phòng một người.
- Người muốn nói tên tiểu tử tự xưng là Bạch Nho đó phải chăng?
- Đúng vậy.
- Ta sẽ để ý tên này!
- Lão ca ca có rành công lực của Trịnh Tam Giang thế nào không?
- Điều này nên hỏi lão biết nhiều mới được!

Toàn Tri Tử tiếp lời nói:

– Công lực của hắn thế nào thì chẳng biết được, vì y rất ít lộ diện và cũng ít khi tự thân ra tay đối địch. Nhưng căn cứ vào mười năm trước đây hắn từng đánh bại Độc phát tâm là anh cả của Thiên địa bát ma thì công lực của hắn cũng không tệ lắm đâu... Lúc này các người đề cập đến Bạch Nho gì đấy là chuyện thế nào vậy?

- Tên ấy là rể tương lai của Vọng Nguyệt Bảo, hắn xưng là Bạch Nho.
- Ý của hắn là chẳng thua Hắc Nho?
- Có lẽ vậy!
- Đình đệ từng đấu với hắn?
- Không sai!
- Kết quả thế nào?
- Phải nói là kinh địch lần đầu tiên đệ đụng phải, từ khi đệ xuất giang hồ đến nay.

Thọ Dao Phong chuyển đề tài nói:

– Ta chuẩn bị đêm nay lên đường ngay, còn các người phải chuyển đi địa điểm khác.

Đinh Hạo nhượng đôi mày kiếm nói:

– Tại sao vậy?

– Kha lão nhi sẽ bị phát hiện thôi, vì đối phương không buông tha hắc đầu.

– Có địa điểm nào an toàn để đặt chân không?

– Đi khỏi thành Lạc Dương là thượng sách, đến những nơi hoang vắng là được rồi, lão biết nhiều cũng đã thoát nạn, nán lại đây chẳng được ích lợi gì cả.

– Lão ca ca chọn một địa điểm để tiện hội họp?

– Thế thì các người đến Y xuyên thành ngoại Thạch gia tập chờ ta, lão biết nhiều rành địa phương này.

Toàn Tri Tử cười nói:

– Tổ ăn trộm còn y nguyên sao?

– Thọ Dao Phong bữu môi liếc lão nói:

– Sơn hà dễ thay đổi, tính tình thì khó thay đổi, mười năm chôn sống mồm miệng vẫn còn nói nhiều.

– Thôi đừng tranh cãi nữa.

– Chính người lẻo mép chứ không phải là lão ăn trộm hẹp lượng đâu.

Cùng lúc này Kha Nhất Nghiêu hốt hải chạy vào phòng nói:

– Có người đến kìa.

Đinh Hạo hỏi trước:

– Nhân vật nào thế?

– Bọn thủ hạ Vọng Nguyệt Bảo chắc có khoảng chục người hơn.

– Cha chả đến nộp mạng đấy chứ.

– Người dẫn đầu là ông lão ốm lùn.

– Má bên trái có cái sẹo?

– Không sai.

– Chính là Đoản Mang Đinh Đàm thượng si võ sĩ thống lĩnh nội bảo của Vọng Nguyệt Bảo, chúng ta mỗi người chiếm cứ một phòng chắc chắn đối phương sẽ ra tay thủ hạ đến từng phòng lục soát, để chúng nó có vào mà không ra thôi.

Ba lão lập tức ra khỏi phòng, mạnh ai nấy chiếm một phòng xá, đóng cửa lại ngồi chờ bên trong.

Đồng thời cũng vào lúc này, mười mấy tên võ sĩ tiến vào Tây viện, người dẫn

đầu là một ông lão ốm lùn nếu y không để bộ râu ria, chắc người ta chỉ tưởng y là tên đồng tử, chỉ thấy y quơ tay lia lịa, khắc có bốn tên võ sĩ phân biệt canh giữ hai bên cổng viện, còn những người kia thì chia nhau chạy về hướng các phòng.

Ông lão đứng giữa sân viện y như con khỉ đột.

Thình lình các phòng liên tục vang ra tiếng ứ ự, sắc mặt ông lão đại biến, sột một tiếng rút thanh kiếm ra khỏi bao nhún mình nhảy sỏ vào Tây sương phòng, thoáng nhìn thấy ba tên thủ hạ nằm ngửa trên đất bất giác cảm phần găm hết lớn tiếng:

- Người nào đó hãy ra đây xem!
- Đàm thống lãnh, lâu lắm không gặp mi!
- Ai?

Đoản Mang Đình Đàm thượng si quay sang thấy một tú si áo lam đứng chặn ngay cửa vào.

- Người... là tên tiểu tử họ Đình ư?
- Tại hạ là Toan Tú Tài.

Đoản Mang Đình Đàm thượng si rùng mình lui ra sau hai bước, hoảng hốt nói:

- Người chưa chết chẳng?

Đình Hạo biết hấn muốn nói sự kiện tại cổ mộ Mang Sơn, hấn bèn cười lạnh lùng nói:

- May mắn thoát khỏi tai nạn, chắc các hạ thất vọng thì phải?
- Quả thật tiểu tử người chưa chết?
- Mời các hạ ngồi, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?
- Chẳng có chuyện gì phải nói cả!
- Đã đến đây rồi thì các hạ đành phải nghe lời nói của ta vậy.

Trong trang viện vang lên những tiếng găm hét kích đấu với nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt lại yên tĩnh như trước, xem tình hình kể cả bốn tên võ sĩ canh giữ cổng ngoài cũng đều bị chế phục cả, Đoản Mang Đình kinh hoàng nhìn ra ngoài chẳng thấy động tĩnh gì cả, thình lình vung kiếm trong tay mãnh liệt chém vào người Đình Hạo, thân nhận chức thống lãnh võ sĩ nội bảo đương nhiên công lực chẳng kém, một kích thình lình đánh liều quả thật ghê gớm mãnh liệt.

Keng một tiếng, Đoản Mang Đình bị chấn động lùi ra sau ba bốn bước, ngã dựa vào cạnh bàn.

Đình Hạo đã rút kiếm phản kích nhanh tốc đến không thể nào tưởng tượng được làm như hấn đã để sẵn kiếm trong tay.

Gương mặt Đoản Mang Đình nhăn nhó co rút.

Bọn ba lão Kha Nhất Nghiêu ào tới cạnh cửa, Thợ Dao Phong cười khúc khích nói:

– Bọn chó săn tóm gọn không sót tên nào cả.

Đinh Hạo gật đầu.

Kha Nhất Nghiêu nói:

– Kha quán gia này phải ra canh gác cửa ngoài cho chắc cú, Đinh đệ hãy chiếu cố bằng hữu này cho tử tế chút nghe.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

– Điều này đương nhiên rồi.

Kha Nhất Nghiêu quay người đi ra, còn Toàn Tri Tử và Thợ Dao Phong bước vào phòng nhắc ghế đặt tại cửa phòng, ngồi xuống y như hai pho tượng ôn thần.

Đinh Hạo chăm chú nhìn Đoản Mang Đinh rồi lạnh lùng nói:

– Các hạ đến đây có phải muốn đối phó với quán gia tại hạ?

Đoản Mang Đinh lạnh lùng tăng hắng một cái không nói gì hết.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

– Các hạ thân hện chức thống lĩnh võ sĩ nội bảo chắc phải rõ biết tình hình nội bảo tường tận, bây giờ trả lời một câu hỏi của tại hạ, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh có ẩn núp trong bảo không, hãy nói?

– Không biết.

– Các hạ cứ thành thật nói ra thì hay hơn.

– Không biết.

– Hà tất phải chịu khổ đau thêm làm gì!

Đoản Mang Đinh gầm rống nói:

– Người dám làm gì ta nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Chẳng làm gì mi cả, mi không muốn nói thì chẳng xong mối ta.

– Thế lão phu không nói người làm gì ta?

– Thế thì tại hạ phải vô lễ vậy!

Hắn nói xong vung kiếm đâm tới, Đoản Mang Đinh vung vẩy kiếm đỡ ngang, Đinh Hạo nhanh tốc chuyển thế kiếm tấn công tới. Keng một tiếng Đoản Mang Đinh kiếm rút khỏi tay, té quỵ xuống đất. Đinh Hạo điểm vào á huyệt của hắn khiến cho hắn không thể lên tiếng la hét, sau đó lạnh lùng nói:

– Đàm thượng si nếu khi nào mi chịu nói thì cứ nói.

Đoản Mang Đình cảm hờn nhìn Đình Hạo không biểu thị gì cả.

Đình Hạo nghiêng răng cắn phần nói:

– Mi muốn nếm trò chơi Cô âm sư hờn chẳng?

Đoản Mang Đình vẫn một mực không có biểu hiện gì.

Đình Hạo chẳng thêm nói nữa, phóng chỉ điểm vào thân hắn, tức thì toàn thân Đoản Mang Đình phát run ngay, nhả nhó lẫn lộn trên đất, do vì á huyết bị chế nên không rên rỉ thành tiếng được.

Đình Hạo làm thế này vì sợ làm kinh động đến những người khách điểm xung quanh, khách khứa ra vào trong ngày của Ngũ phúc khách điểm lên đến con số vài trăm người nếu làm náo động lên, hiện trường sẽ rối loạn không thể tưởng được.

Đình Hạo cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Thế nào có nói chẳng?

Tên Đoản Mang Đình quả thật chịu đựng tài thật, vẫn không biểu hiện gì cả.

Mức độ lẫn lộn dần dần chậm lại, cuối cùng chỉ còn lại thở như bò, miệng thì sùi mọt mép, tứ chi co rút lia lịa, không còn giống hình thù con người chi cả.

Đình Hạo tuy là nóng ruột phục thù, nhưng thật sự hắn không phải hạng người tàn nhẫn, phóng chỉ giải đi âm huyết cho hắn lạnh lùng nói:

– Họ Đàm kia, người việc gì phải liều mạng đến thế cho tên Trịnh Tam Giang, nói đi?

Đoản Mang Đình co rút gật đầu nói.

Đình Hạo giải đi á huyết của hắn nói:

– Nói đi.

Đoản Mang Đình nghiêng răng còm cộp nói:

– Người chớ láo khoét, có người sẽ thanh toán với người.

Đình Hạo cắn phần nói:

– Mi chắc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng?

– Tiểu tử ngươi là cái thá gì?

– Mi dám nói câu nữa?

– Nói thế nào, thế nào đồ tiểu tạp chủng.

Một câu nói này khơi dậy sự việc bà mẹ của Đình Hạo bị làm nhục đến nỗi phải tự vận khiến hắn cắn phần như điên như cuồng, ấn xuống một chương bộp một tiếng, đầu của Đoản Mang Đình bị bổ nát tan tành.

Toàn Tri Tử cau mày nói:

– Thăng này sao mà trung thành với Trịnh Tam Giang đến thế?

Thọ Dao Phong lắc đầu nói:

– Lão ăn trộm ta vẫn phải vào Vọng Nguyệt Bảo một phen, bây giờ chúng ta đi ngay thôi.

Toàn Tri Tử nói:

– Những xác chết thế này làm sao bây giờ?

Đinh Hạo cảm phần nói:

– Khách điểm này cùng Vọng Nguyệt Bảo là một, thế thì cứ để họ tự lo thôi.

Kha Nhất Nghiêu bước vào nhìn qua hiện trường hỏi:

– Hắc có khai gì không?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Chẳng có khai gì cả ta đã đập vỡ sọ nó rồi.

– Thế thì chúng ta y theo kế hoạch đã định hành động thôi.

– Đi ngay bây giờ?

– Không đi ngay sao được, đám người này có vào mà không có ra thế nào bọn khác cũng tìm đến, nên tránh đi sự lôi thôi không cần thiết vậy.

– Ra khỏi đây bằng cách nào, chẳng lẽ cả đám bước ra cùng một lúc?

– Chia nhau đi ra họp lại ở Y xuyên thế nào?

Toàn Tri Tử gật đầu nói:

– Thế này cũng được, nếu có ba người một tốp sẽ gây chú ý.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi:

– Thế thì hai lão ca đi chung có thể tiếp ứng với nhau, trước mặt bọn Vọng Nguyệt Bảo chỉ nhắm vào một mục tiêu và Kha lão ca, còn Phong lão ca lên đường trước, đệ thì đi đoạn hậu ở đằng sau, thế nào được chứ?

Thọ Dao Phong gật đầu biểu thị sự đồng ý.

Đinh Hạo lại nói:

– Lão ca đã có trọng trách, nên gỡ bỏ bầu rượu đi vì nó chướng mắt lắm.

– Ta sẽ có cách khác, người chờ lo điều này.

– Còn túi da kia lão ca ca để đâu?

Thọ Dao Phong lấy ra cuộn giấy giơ cao nói:

– Sự bất trắc của con người rất khó đoán, nếu tìm chẳng gặp ta, cứ theo cầm nang này đi tìm.

Đinh Hạo đưa hai tay nhận lấy cầm nang nói:

- Lão ca ca lo nghĩ thật chu đáo, thế này thì tiện cho đệ biết mấy.
 - Lão ăn trộm xin từ biệt trước.
- Dứt lời bước ra khỏi phòng chạy mất dạng.
- Toàn Tri Tử cũng đứng dậy nói:
- Kha huynh, chúng ta cũng phải đi thôi.
- Kha Nhất Nghiêu liền đứng lên nói:
- Đỉnh đệ hẹn gặp lại Y Xuyên.
- Đỉnh Hạo chấp tay nói:
- Xin chào hai vị lão ca ca.

o O o